19

చివరకు మిగిలినది

నిశ్శబ్దం.

చీమ చిటుక్కుమన్నా వినిపించేంత నిశ్శబ్దం.

ఆ కోర్టు రూంలో అందరూ నన్నే చూస్తున్నారు. రకరకాల భావాలు, అసహ్యం, కోపం, ఆశ్చర్యం, జాలి వాళ్ళ మొహాల్లో.

ఆ కోర్టు రూంలో నేనీ వైపున ఉంటే... ఆ వైపున ముగ్గురు పిల్లలు, వాళ్ళ తండ్రులు ఉన్నారు.

"అతనే, డ్రగ్స్ తీసుకుంటాడు. అది నేరం. ఆ అబ్బాయిల జీవితాల్ని భవిష్యత్తుని పాడు చేశాడు. అది ఇంకా పెద్ద నేరం..." నాకు దగ్గరగా ఉన్న వాళ్ళు అనుకుంటుంటే వినపడింది.

ఆశ్చర్యంగా చూశాను.

"నేనా! ఆ పిల్లల జీవితాల్ని పాడు చేశానా? నాకేం తెలీదే?"

లాయరుగారు నా దగ్గర నుంచున్నారు.

"ఎప్పటినుంచీ ఈ అలవాటు? అదే డ్రగ్స్ తీసుకోవడం".

కళ్ళుమూసుకున్నాను. ఎప్పటినుంచి? ఆలోచిస్తున్నాను.

మమ్మీ, డాడీ దెబ్బలాడుకుంటుంటే, చూసినప్పట్నించా? నాన్న మమ్మల్ని వదిలేసినప్పుడా? రాత్రింబవళ్ళు అమ్మ తన బిజినెస్‌లో ఉండిపోయినప్పటి నుంచా? లీగల్‌గా వాళ్ళిద్దరూ విడిపోయినప్పటినుంచా? లెక్కకి మించిన డబ్బు చేతిలోకి వస్తున్నప్పటి నుంచా? ప్చ్... ఏమో? తెలీదు ఊహించడం కష్టం.

జరిగినది ఊహించడానికి, జరిగింది అని నమ్మడానికి మధ్య చాలా దూరం.

"ఫర్వాలేదు. ఆలోచించుకో..." అన్నారు లాయరుగారు.

కన్‌ఫ్యూజన్ లేదుకానీ, కచ్చితంగా ఎప్పుడో తెలీదు. కానీ ఒకటి మాత్రం నిజం. ఇంట్లో గొడవలకి నిద్రపట్టేది కాదు. ఏదో కోపం... ఇరిటేషన్.

"నేను ఇంటికి వచ్చేదారిలో ఓ మెడికల్ హాల్ ఉండేది. ఆయనని నిద్రకి ఏదైనా మందివ్వమని అడిగాను. ఏదో ఇచ్చాడు. అంతకుముందు నేనెరగని నిద్ర. కమ్మటి నిద్ర".

"అది తప్పుకాదా!" అన్నారు లాయరుగారు.

తల అడ్డంగా ఊపాను.

"తప్పా! అందులో తప్పేముంది? జ్వరం వస్తే మందేసుకుంటాం. తల నొప్పి వస్తే మందేసుకుంటాం.... అలాగే... ఇది కూడా.. నిద్రరావటం లేదు. నిద్రకోసం మందు వాడడం తప్పని నాకనిపించలేదు. బహుశా... అది మొదటి అడుగు కావచ్చు..."

"తర్వాత..."

"నాలో ఏదో భయం. తెలీని భయంతో రోజులు గడిపేవాడిని. నెర్వస్‌నెస్. ఎవరికి చెప్పుకోవాలో తెలీని స్థితి. మళ్ళీ మెడికల్ హాల్ అంకుల్ దగ్గరికెళ్ళి పరిస్థితి వివరించాను. ఆయన వేరే టాబ్లెట్లిచ్చాడు. అది వేసుకోగానే భయం టెన్షన్ పోయాయి. ప్రశాంతత. చాలా నెమ్మది తనం నాలో చోటు చేసుకున్నాయి... అక్కడి నుంచి కూడా మరో రెండడుగులు ముందుకేశానేమో..."

"మీ అమ్మా నాన్నలకి..."

మధ్యలోనే అడ్డుకున్నాను.

"వాళ్ళకి తెలీదు. వాళ్ళ గొడవలకే వాళ్ళకి టైంలేదు. తలుపులేసుకున్న నా గదిలో ఏం జరుగుతుందో వాళ్ళకెలా తెలుస్తుంది?"

ఆఖర్న జడ్జిగారు అన్నారు. "సాత్విక్ అనబడే ఈ వ్యక్తి డ్రగ్స్ వాడతాడు. కానీ, అమ్మలేదు. క్రిమినల్ రికార్డ్ లేదు. చేతి నిండా డబ్బు, పెద్దవాళ్ళు పట్టించుకోకపోవడంవల్ల ఇతను ఎడిక్ట్ అయ్యాడు. కొన్ని రోజులు నార్కోటిక్ ఎడిక్ట్సలో ఉంచండి. మామూలు మనిషి అయ్యేవరకూ ప్రోగ్రాం చేయండి. శిక్ష వేయడం అన్నది ఆ తర్వాత జరుగుతుంది..." అంటూ కేసుని వాయిదా వేసి వెళ్ళిపోయారు.

ట్రీట్‌మెంట్ మొదలయింది. నాకో గది. అలాంటి గదులు చాలా ఉన్నాయి. నాలాంటి దారి తప్పిన బాటసార్లు అక్కడ చాలామంది ఉన్నారు. ఇదివరకు నడిచిన దారి ఎలా ఉన్నా ఇప్పుడందరి దారి ఒకటే... రిహాబిలిటేషన్.

నాకు మెల్ల మెల్లగా కొన్ని కొన్ని గుర్తొస్తున్నాయి.

కాలేజీ రోజుల్లో ఉత్సాహంగా ఉండేవాడిని. బి.కాం. అయిపోగానే ఎం.బి.ఏ. చేశాను. నా అలవాట్లు చదువుకి ఆటంకం కాలేదు. అడ్డూ రాలేదు. అమ్మా నాన్నా విడిపోయినా, నాకు మాత్రం డబ్బు ఇద్దరూ ఇచ్చేవారు.

నా అలవాట్లు పెళ్ళికి అడ్డుకాలేదు. ఎందుకంటే చాలా ప్రశాంతంగా ఉండేవాడిని బుద్ధిమంతుడిని అనుకున్నారు.

పెళ్ళి అయ్యాక భార్య మీనా వేధింపులు ఎక్కువయ్యాయి. దానితో దెబ్బలాటలు, ఏడుపులు, ఆ టెన్షన్ తట్టుకోడానికి కొకెయిన్ అలవాటయింది.

కొంచెం వాడితేనే ఇంత బావుంది కదా, ఇంకా కొంచెం ఎక్కువ వాడితే... లాజిక్ పనిచేసింది, కానీ నా భార్య మీనాకి అనుమానం వచ్చింది.

ఓ రోజు తూలుతూ వచ్చాను.

తలుపుతీసిన నా భార్య నిలదీసింది.

"మోసపోయాను అయినా ఫర్వాలేదు. నా జీవితం నాకుంది. నేను మేనేజ్ చేసుకోగలను. నా ఇంట్లో నువ్వు ఉండద్దు. నీలాంటి ఎడిక్ట్‌ని నేను భరించలేను. నాకు నువ్వు అక్కరలేదు, నీ కోట్ల డబ్బు అక్కరలేదు..." అంటూ మొహంమీదే తలుపులు వేసింది.

అవమానం అనిపించలేదు.

అమ్మా నాన్నా విడిపోయారు మేం కూడా అంతే. అందుకే బాధ అనిపించలేదు.

"ఆల్ రైట్. నచ్చకపోతే ఉండను" అంటూ నా సామాన్లు అవీ తెచ్చుకుని మా ఫ్రెండ్స్ దగ్గరికెళ్ళిపోయాను.

అయినా, ఈ మొగుడు, పెళ్ళాం. పెళ్ళి బంధం అంతా ట్రాష్ నాటకం.

ఎంతోమంది ఎన్నో ప్రశ్నలు. తడుముకోకుండానే జవాబులు. అన్నీ అబద్ధాలే. అబద్ధం అలవాటయిపోయింది. నా అబద్ధాలు నా బిజినెస్ పార్టనర్‌కి నచ్చలేదు. నన్ను పొమ్మన్నాడు. డబ్బుంది కాబట్టి, ఏ ఇబ్బంది లేకపోయింది.

"ఏం చేస్తావ్? భార్య వదిలేసింది, నువ్వు అమ్మ నాన్నలని వదిలేశావ్? ఉద్యోగం, అదే బిజినెస్ పోయింది..."

"తెలీదు... ఇంకా ఆలోచించలేదు" అన్నాను. ఇది మటుకు నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం.

కొన్ని మన ప్రమేయం లేకుండా జరిగిపోతాయి. దానికి నేనే బాధ్యుణ్ని అంటే నేనొప్పుకోను.

కొన్ని కావాలంటే కొన్ని వదులుకోవాలి. కొకెయిన్ కోసం నా చుట్టూ ఉన్న మనుషుల్ని వదులుకున్నాను. అయినా నేను ఎడిక్ట్ అని అనుకోలేదు.

రెండు రెస్టారెంట్లు, ఇద్దరు పంజాబి ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి పెట్టాను. బంగారం రావడం మొదలు పెట్టింది.

ఓసారి, ఓ పార్టీలో ఉన్నప్పుడు నా వెనకాలే ఎవరో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"సాత్విక్ ఎడిక్ట్ తెలుసా! అన్నిరకాలు తీసుకుంటాడట. కానీ కంట్రోల్‌లో ఉంటాడు..."

"కావల్సినప్పుడు దొరుకుతోంది కాబట్టి, యాక్టివ్‌గా ఉంటున్నాడు. లేకపోతే కంట్రోల్‌లో ఉండటం చాలా కష్టం...."

"నిజమే..... కానీ..... కళ్ళు చూస్తే తెలిసిపోతుంది, డ్రగ్స్ వాడుతాడన్న సంగతి."

నేనూ ఓ ఎడిక్ట్‌ని! హుఁ... ఎడిక్ట్ అని ఎవరిని అంటారో వీళ్ళకి తెలీదు. ఎడిక్ట్ అంటే సినిమాల్లోలాగా, ఇనప ఊచల్లాంటి జుట్టూ, చేతుల్లేని లెదర్ జాకెట్లో, జీన్స్ జాకెట్లో వేసుకుని, భుజాలమీద చేతుల మీద నల్ల టాట్టూలతో, అస్తమానం ఏదో నలుపు తుంటారు.

మరి నేను...

నేనలాగా ఉండను కదా! ఫుల్ సూట్, మంచి డ్రెస్సుసెన్స్ ఉన్నవాడిని. నల్ల కళ్ళజోడుతో, హోండా సిటీ నడుపుతూ, హుందాగా ఉంటాను. పక్కా జంటిల్మెన్‌లా ఉంటాను. నేను ఎడిక్ట్ ఏవిటీ? నాన్సెన్స్...

ఓ సారి అమ్మ ఫోన్ చేసింది.

"మీ డాడీ నేను కలిసి ఉంటున్నాం. డాడీకి క్యాన్సర్, ఒక్కసారి రా... హాస్పిటల్‌లో ఉన్నారని..."

పిచ్చి మమ్మీ... నేను అక్కడికి వెళ్ళి ఏం చేస్తాను? వెళితే ఆరోగ్యంగా అయిపోతాడా? నేను వెళ్ళకపోతే చచ్చిపోతాడా! నేను ఆయనకి తోడుగా స్వర్గానికి వెళతానా! వెళ్ళను కదా! ఒక్కళ్ళమే వస్తాం. ఒక్కళ్ళమే వెళతాం. ఎవరి జీవితాలు వారివే... అని అమ్మ ఎప్పుడూ అంటుండేది... అలాంటి అమ్మ ఒక్కసారి డాడీని చూడ్డానికి రమ్మని అంటోంది... ఏఁవిటో పిచ్చి...

వెళ్ళలేదు...

మరోసారి ఫోన్ చేసింది డాడీకి అస్సలు బాగాలేదని, ఒక్కసారి వచ్చి వెళ్ళమని.

ఆలోచనలో పడ్డాను డాడీ ఎలా ఉంటారు? మర్చిపోయాను. ఓ చిన్న జ్ఞాపకం కూడా నాలో లేదు. కనీసం దగ్గరకు తీసుకున్నది కూడా లేదు.

కానీ, ఎక్కడో నా చేతుల్నిండా డబ్బిచ్చిన మనిషిని చూడ్డానికి చిన్నప్పటి మమత చిన్నగా తట్టింది.

కానీ, నాన్న కన్నా, అమ్మకన్నా నా బిజినెస్, కొకెయిన్ ముఖ్యం అందుకే వెళ్ళలేదు.

జీవితంపట్ల వ్యాపార విలువలు తప్ప సెంటిమెంట్లు లేవు. ఎందుకంటే గతం నుంచి తప్పించుకునే స్థితిలో లేను.

ఓసారి లాయర్‌గారు నా దగ్గరికి వచ్చారు.

"ఎలా ఉన్నాడు సాత్విక్?"

"కఠినమైన శిక్షణ, ఆధ్యాత్మిక స్పృహ, యోగాతో వీళ్ళని దారిలో పెడుతున్నాం..." అన్నారు డాక్టరు లాయర్ని చూస్తూ. ఆయన తల ఊపి నా వైపు తిరిగారు.

"నువ్వు సరే... మీ పేరెంట్స్ నీ గురించి పట్టించుకోలేదు. చేతినిండా డబ్బుంది. ఫ్రెండ్స్ లేరు. ఒంటరితనం, పనిలేదు, ఇంట్లో గొడవలు, నిద్రపట్టక నిద్రమాత్రల అలవాటు నుంచీ, మెల్ల మెల్లగా అన్నిరకాల డ్రగ్స్‌కి అలవాటు పడ్డావు. చిన్నపిల్లల సంగతి ఏంటిటీ? వాళ్ళకి అలవాటు అయింది. వాళ్ళని కూడా దారి మళ్ళించావు. తొందరగానే గ్రహించారు వాళ్ళ పేరెంట్స్ కాబట్టి బతికిపోయారు. అయినా, పిల్లలకి ఈ డ్రగ్స్ అలవాటు చేయడం తప్పని అనిపించలేదా?"

భుజాలెగరేశాను.

"ఆ పిల్లలకి అలవాటు నేను చేయలేదు. మా అబ్బాయి..."

బాంబు పడ్డట్టుగా ఉలిక్కిపడి అదోలా చూశారు.

"మీ అబ్బాయా!..."

అవునన్నట్లుగా తలూపాను.

"నా భార్య మీనా నన్ను వదిలేశాక మా అబ్బాయిని నేను చూడలేదు. కోర్టు ఒప్పందం ప్రకారం వాడు తన సెలవులని నాతో గడపవచ్చు. వాడికి పన్నెండేళ్ళు వచ్చాక, మొట్టమొదటిసారి నా ఇంటికి వచ్చాడు. నా భార్య నన్ను వదిలేసినా, నేను హాయిగా ఉన్నానని ఆమెకి తెలియాలంటే మా అబ్బాయి ఒక్కడే దారి. అందుకని వాడి ముందు కావాలని తీసుకునే వాణ్ణి. ఓసారి వాడు అడిగాడు "నేను ఓసారి రుచి చూడనా!" నా భార్య మీనా లేకున్నా, నేను లైఫ్‌ని ఎంజాయ్ చేస్తున్నానని ఆమెకు తెలవాలని, వాడు అడిగితే వద్దనలేదు. సరే అన్నాను. అయితే ఆ పిల్లలు ఈ ఏరియాలోని వాళ్ళే. ఏ పార్క్‌లోనో ఇంటి బయటో పరిచయం అయి ఉంటే ఇంటికి తీసుకు వచ్చి ఉంటాడు వాడే ఆ పిల్లలకి ఇచ్చి ఉంటాడు. ఇదొక్కటే పాజిబులిటి...

మా బాబు ఉన్నన్ని రోజులు ఆ పిల్లలు రోజూ మా ఇంట్లోనే ఆడుకుంటూండేవారని తెలిసింది..."

ఆయన చాలాసేపు తల అడ్డంగా ఊపారు. "చాలా తప్పు చేశావు... చాలా... ప్చ్.... పెద్ద తప్పు చేశావు. నీలాగే నీ కొడుకుని కూడా తయారు చేస్తున్నావ్... ఓకే... ఆ తర్వాత ఏం జరిగింది?"

"ఓ వారం రోజులు అయ్యాక, ఊగిపోతున్న పిల్లల్ని తీసుకుని వాళ్ళ తల్లిదండ్రులు వచ్చారు. మరో గంట తర్వాత పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఉన్నాను. నా ప్రపంచంలోని బయటపడేశాయి. ఒక్కోసారి నిశ్శబ్దం నా జీవితంలోంచి వెళ్ళిపోయింది... అలజడి. మారిపోవడానికి గడువు ఇవ్వమన్నాను. అంతే బెయిల్ మంజూర్ అయింది ట్రీట్‌మెంట్ మొదలయింది... ఆ తర్వాత మీకు తెలుసు."

"ఏం డాక్టర్! విత్‌డ్రాల్ సింటమ్స్ కనిపిస్తున్నాయా?" అని లాయర్ అడిగారు.

"చాలా ఇంప్రూవ్‌మెంట్ ఉంది. ఈ సారి కోర్టుకి వచ్చేప్పుడు మామూలు సాత్విక్‌లాగా రావడానికి అవకాశాలు చాలా ఎక్కువ" అని అన్నారు.

అక్కడున్న ఆర్నెల్లు... ఓ మామూలు మనిషిని అయ్యాను. ట్రీట్‌మెంట్‌లో ఉండగానే నాన్నగారు, డాడీ అనడం లేదు. నాన్నగారు పోయారు. అమ్మ వచ్చి వెళ్ళమంది.

ఈసారి నిజంగా వెళ్ళాలని అనుకున్నాను. నాన్నగారిని చూడాలని అనుకున్నాను. చాలా ఏళ్ళ తర్వాత ఆ ఇంటికి వెళ్ళాను. దీర్ఘనిద్రలో ఉన్నారు. నా జీవితం ఇలా అయిపోవడానికి కారణం అయిన ఆయన ఈ లోకం విడిచి వెళ్ళిపోయారు. హాయిగా తోటి పిల్లల్తో గడపాల్సిన బాల్యం ఒంటరితనంలో గడిచిపోయింది. ఎన్నో పోగొట్టుకున్నాను. నా మీద నాకు జాలి, బాధ.

మగవాళ్ళు ఏడవరట కానీ ఏడ్చా. నాన్నగారిని అడగాల్సినవి, అడగాలని అనుకున్న ప్రశ్నలు నాలో ఉండిపోయాయి.

నేనెందుకిలా అయాను కారణం నువ్వు కాదా? నీ మూలంగానే నా అందమైన బాల్యం నా నుంచి దూరం అయింది. నాకు తెచ్చి ఇయ్యగలవా? ఎందుకు? ఎందుకు? ఎందుకిలా చేశావ్?

నా జీవితాన్ని గురించిన ఏ విధమైన ప్రశ్నలు నాలో కలగనన్ని రోజులు నాన్న, నేను మొహాలు చూసుకోలేదు.

ప్రశ్నలు నాలో మొదలవగానే నాన్న ఈ లోకంలోంచి వెళ్ళిపోయారు.

ప్రతీ వస్తువుని, ప్రతి జీవితాన్ని రెండు రకాలుగా వాడుకోవచ్చు. నేను తప్పుగా వాడాను. కారణం నా బాల్యం.

ప్రతీదానికి వెల ఉంటుంది. నా జీవితానికి వెలకట్టాను. కారణం నా చేదు బాల్యం.

పెద్దయినా కూడా బాల్యం నీడలు నా వెన్నంటే ఉన్నాయి. ఇన్నాళ్ళు ఓ నీడని, హృదయస్పర్శని తెలియని నీడని.

నన్ను నేనే బంధించుకున్నాను. బయటి ప్రపంచంలో నార్మల్ సంబంధాలు పెట్టుకోకుండా, బయటికి రావడానికి వీల్లేకుండా తాళం చెవిని కిటికీలోంచి ఎక్కడో విసిరేశాను.

నా ఆత్మని, నాలోని మానవుణ్ణి. మానవత్వాన్ని అన్నీ పోగొట్టుకున్నాను. కాదు అమ్ముకున్నాను.

నాన్నగారు పోయాక జరిగే కర్మలన్నీ, ఒక్కొక్కటి చేస్తూంటే, ఓ కొడుకుగా చేయాల్సిన విధులన్నీ చేస్తూంటే, జీవితాన్ని అతి దగ్గరగా చూసినట్లనిపించింది. మొదటిసారి చూశాను. మానవ ప్రకృతిలో పోరాటం. ఆరాటం వార్ అండ్ పీస్.

ఓ తండ్రిలాగా నా కొడుకుని అక్కున చేర్చుకున్నాను. అమ్మకూడా మొదటిసారి నా తలని ఆప్యాయంగా నిమిరింది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు. మానవ వికాస సారాంశం అదే- నవ్వినా ఏడ్చినా కన్నీళ్ళే.

మానవత్వానికి అర్థం వెతకడానికి ప్రయత్నించడానికి పోతూంటే నీతి కిరణాలు మెల్లిగా తాకడం మొదలుపెట్టాను. ప్లాటో నుంచి మొదలు పెట్టి, ఉపనిషత్తులోకి తొంగి చూసి, గీత దగ్గర ఆలోచిస్తే ఏం తెలుస్తోంది? ఏ పుస్తకాల సారమైనా ఒకటే. చివరకు మిగిలేది శూన్యం. మూసిన గుప్పెట శుష్కం. ఖాళీ, నాలోని మనసు పైకొచ్చింది. దీనికోసం, ఈ చివరికి మిగిలేదాని కోసం ఎంత ఆరాటపడ్డాను! ఎంత

అజ్ఞానం! నాన్నగారు ఏం తీసుకెళ్ళారు? ఆయనకి మిగిలిందేమిటి? ఏం లేదు. ఓ చెడ్డ పేరు తప్ప.

అందరం కలిసి ఉంటున్నాం.

బాల్యం ఎలా ఉంటుందోనన్న అనుభవం కోసం ఓ ప్రభుత్వ పాఠశాలలో వాలంటరీగా రెండు గంటలు చదువు చెప్పడం మొదలుపెట్టాను. అంతా అన్నారు. "ఇదివరకు ఓ రకం పిచ్చి, ఇప్పుడు మరో రకమైన పిచ్చి" అని.

అమ్మ పక్కన కూచుని, చిన్నపిల్లాడిలా అడిగాను "ఏమ్మా! నాకు నిజంగా పిచ్చా!" మమ్మీ అమ్మగా మారిపోయింది.

నవ్వింది... ఓ అమ్మలా నవ్వింది. కాదన్నట్లు తల అడ్డంగా ఊపింది. ఏం అనలేదు.

జీవితానికి సరి అయిన అర్థం కోసం తాపత్రయ పడేవాళ్ళంతా పిచ్చి వాళ్ళలాగే కనపడతారు. సత్యాన్ని వెదికే వాళ్ళంతా పిచ్చివాళ్ళలాగా కనపడతారు. ఎందుకంటే సత్యాన్వేషికి సమాధానం ఎప్పుడూ స్క్వేర్ రూటాఫ్ మైనస్ వన్ అంటే... ఐ... అంటే కాంప్లెక్స్ అన్నమాట" మళ్ళీ నేనే అన్నాను.

"ఈ సూక్ష్మం తెలియడానికి ఎన్ని ఏళ్ళు పట్టిందో కదూ!" అంది అమ్మ.

రచన మాసపత్రిక, జనవరి 2009